Ч. 50 Субота 4 (16) марця 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Кілька гадок про еміґрацию до Бразилиї.

Де причина еміґрациї наших селян до Бразилиї? Свій свого найліпше знає. А хто-ж знає ліпше селянина і его долю як таки сам селянин? Як звістно, в многих сторонах нашого краю заворушилось в послідних часах дуже і многі з наших селян та маломіщан вибирають ся до Бразилиї в тій надії, що там знайдуть рай. Зворохоблені не слухають ніяких рад, не вірять нікому, бо хоч би їм хто й найщирійшу правду говорив, то они думають, що то все представляє ся їм лиш для того, щоби їх відстрашити від еміґрациї. Ну, нехай; але в чім же причина тої охоти до еміґрациї? Кажуть: брак землї, брак зарібку, великі податки і т. и. Єсть і в тім якась правда, але єсть ще й инша тому причина. Ось ми дістали від одного селянина з Бобреччини, де також рух еміґрацийний сильно проявив ся, допись, в котрій сам таки селянин, господар, викриває бодай чи не найголовнійшу причину тої еміґрациї. Ось як він пише:

„Слава Ісусу Христу! — Пропали наші Русини на віки віков амінь! Кілько я був в сьвітї, а ще не видів такого, як тепер в селї Підгородищу і Підʼяркові. Ярмарки по цілих днях в коршмі! Через ту Бразилію все в коршмі повно людий і всї пють. Кождий каже, що нема гроший, що нема звідки жити, бо нема роботи, а сидіти цілий день в коршмі і пити, то на то гроші знайдуть ся. А коршмар погладжує собі бороду і его дїти скачуть, бо в нашого чоловіка Бразилія гроші з кишені витягає; сидять аж їх коршмар з коршми виганяє: „Ти ґою, іди си до дому, бо я хочу спати; завтра рано треба встати, щоби вас дурних ґоїв цілий день честувати“. От чому наш нарід пропадає та біднїє! Через пїяньство потратили наші господарі свої ґрунти а тепер вибирають ся до Бразилиї. За молодих літ попропивали свої ґрунти, а тепер на старість не мають звідки жити та й мусять бідити. Через то взяли они собі ворохобню їхати до Бразилиї, хоч не можуть знати, як там ще будуть бідити. Тепер коршмарі та лихварі користають, бо їх ґрунти забирають. Відкликую ся сим до Вп. Отців духовних та начальників громад, щоби дали позір на пїяньство, бо через то наш нарід марно пропадає, а до братів селян відзиваю ся: опамятайте ся! Час би був на рівні ноги встати та опамятати ся, до коршми не ходити, проклятого напитку не пити і на него не робити а коло свого майна дбати і з того користь мати“.

Ми вповні годимо ся з нашим честним дописувателем, а від себе додамо ще лиш отсих кілька гадок: Зворохоблених нїхто мабуть вже не переконає, щоби не їхали. Вольному воля, спасенному рай. Нехай їдуть, бо не повірять, аж зміряють. Але коли вже конче хотять їхати, то нехай виберуть собі бодай розумного, сьвітлого проводиря, котрий би через цїлу дорогу, а відтак і на місци не дав їх визискувати несовістним аґентам і вибрав для них здорові і урожайні сторони в новім краю. То одно; а друге: нехай наші господарі старають ся всїма силами, чи то поодиноко чи в спільцї купувати ґрунти від тих, що їдуть до Бразилиї.

Допись.

З Чернїєва, повіта станїславівского.

(Взірцевий начальник громади.)

В низу підписані просять Хвальну Редакцию о поміщене слідуючої тут дописи а дїлають се для того, щоби добрий примір заохотив і других начальників громад до вступленя в сліди нашого війта. Щоби однак не виглядала наша допись на безпідставну, проте заосмотрюємо єї власноручними підписами.

Підписані для приміру иншим громадам і їх начальникам видять ся спонукані подати до прилюдної відомости дїяльність тутешного начальника громади, пана Антония Робачевского.

Вже минув рік з накладом, як п. А Робачевского вибрано в Чернїєві начальником громади і він зараз по обнятю урядованя взяв ся до заводженя порядків. Передовсїм постарав ся він о то, щоби довг громади в ц. к. головнім урядї податковім в Станїславові, виносячий до 800 зр., був сплачений, що при добрій воли й стало ся.

За порадою п. начальника заложено в тутешній громадї кружок рільничий, котрий вже й вийшов в жите, і много причинив ся до піднесеня моральности, а незадовго буде отворений і склепик, бо наше село потребує сего, зважившп, що має над 2000 душ людности. Додати потреба, що п. Робачевский не допускає до процесів і всї справи залагоджує в урядї громадскім так удачно, що від року нїяка справа не була в ц. к. суді трактована. Се причиняє ся значно до піднесеня материяльного биту, бо неоден господар не наражає ся на кошти процесу і страту часу.

---

2)

Душі на відлеті.

З памятника молодого лїкаря.

Новеля Мариана Ґавалєвича.

(Дальше).

Ледви вийшов я від Левоньских, стрічаю на сходах якусь розчіхрану бабу, в брудній і полатаній хустці; она питає мене:

— Прошу ласки пана, де ту доктор?...

— А чого вам треба?... поради?...

— Ні, тілько пан Ґерда мене прислав, а властиво то в аптицї напротив сказали менї, що доктора можна звідси спровадити, коли тре так нагло.

— Отже чого хочете?...

— Ну, доктора, коли кажу.

— То кажіть, я доктор.

Глянула на мене зпід лоба з недовірєм і відвернула голову.

— Ей?... Такий молодесенький і вже би мав бути доктором!...

Не хотїла зі мною навіть часу тратити на розмову.

Однак якось я пересьвідчив єї і она забрала мене з собою до пана Ґерди.

— Що-ж то за пан? — спитав я єї по дорозі.

— А-ну мій пан; я єму послугую, вже третий рік буде на сьвятого Михайла.

— Старий, молодий?...

— Де-ж там молодий!... Старший від мене. Молодий би не вмирав....

Гарно мене упередила!... було по що йти, скоро пацієнт уже на другий сьвіт вибирав ся.

Але я пішов, що робити?... добре й то, хоч остатні хвилї зробити комусь лекші. В нашім званю нема вибору.

На розі улиці, в подвірю на партері, поміж якоюсь пральнею а шевским варстатом жив мій третій пацієнт.

З темних малих сїний входить ся до передної комнати, від котрої ключа баба шукала з добрих десять минут за пазухою і по всїх кишенях, заким найшла і двері отворила.

— То коло вашого пана нема нїкого, щоби его пильнував? — спитав я.

— А хто-ж має бути? — здвигнула плечима, як би дивувала ся, що можна о щось такого питати. — Як тре вийти, то мушу двері замикати і ключ брати з собою, щоби хто не вліз. Мало то волочить ся ріжного народу по каменици?...

Вкінци ввійшли ми.

— Ну, маєте доктора — заповіла мене з порога і відступила ся на бік.

В комнатї був сумрак і зелена занавіса, до половини спущена, забирала решту того жовтого, споловілого сьвітла, котре ту з подвіря заходило.

Коло печи на ліжку, прикритий колдрою, зі спущеними ногами, в поплеслім шляфроцї, що мав колись сині вилоги, в шапочцї з кораликів, сидів хорий і наче дрімав.

Кромі ліжка, столика, кількох шаф з книжками і величезного куфра, не було більше нїякої обстави у великій комнатї з одним вікном; до алькира вхід був закритий якоюсь зеленою занавіскою.

— Пан доктор? — відізвав ся голос грубий, низький, астматичний.

Я сказав, що доктор, і підійшов до ліжка, на котрім сидів мужчина звиш шістьдесятьлїтний, майже зовсім сивий, грубий, з великою кудлатою головою, з кучерявою бородою, з бровами як корчі, з лицем помнятим і зарослим та понуро-мелянхолїчним.

Хиба Самсон або Ґолїят в пізній старости міг би так виглядати.

Підніс звільна свої грубі, напухлі повіки, приглядав ся менї якийсь час уважно, мовчки, а потім спитав:

— Ви справдї доктор?..

— Чому сумніваєте ся?

— Може ви що лиш студент медицини?...

Я бачив, що моя фізіоґномія будить у вім такі сумніви.

Показав менї крісло і поправив ся, стогнучи.

— Прошу не ображати ся — зачав, по

П. начальник закупив для тутешної громади сикавку до гашеня огню за 325 зр. за сплатою на три роки з процентів громадскої каси позичкової.

За почином свого начальника п. Робачевского хоче тутешна громада покласти школу, а то тим більше, що Вис. краєва Рада шкільна перебразувала у нас школу від вересня 1894 р. на двоклясову, а Хв. Рада шкільна окружна в Станїславові обіцяла в згаданім намірено підперти предсїдателя місцевої Ради шкільної, котрим єсть наш начальник А. Робачевский, властитель реальности в Чернївві.

В тутешній громадї суть громадскі пустошаки зарослі вільшиною. Отже згаданий п. начальник, увидївши прикре положене тутешної бідної людности через завальну зиму, казав прочистити тую вільшину, з котрої було 50 фір гиля і роздав тое все бідним мешканцям тутешного села безплатно, а в додатку за узбираві в 1894 р. гроші з кар за взїлякі провини закупив кілька сотнарів кукурузяної муки і так само розділив помежи найбільше потребуючих.

В низу підписані почувають ся длятого до обовязку зложити начальникови тутешної громади п. А. Робачевскому, за его ревну і щиру дїяльність для добра тутешної громади щиру подяку. Дай Боже, щоби прожив в добрім здоровлю многі а многі літа, і дай Боже, щоби всї громади мали таких щирих добродїїв начальників, та щоби всї пішли за приміром начальника чернївскої громади.

Іван Крулїв, Гринь Адамів, Олекса Рошак. Федор Остапів, Семень Ґрейда, Кость Романович, Феликс Йоняк, Маєр Марґулес.

Перегляд політичний.

Pol. Corr. доносить, що в рішаючих кругах віденьских не звістно о тім нїчого, щоби Є. Вел. Цїсар мав взяти участь в торжестві отвореня північно-всхідного каналу.

В Палатї послів передискутовано вчера параґрафи 1 до 11 закона о податку зарібковім. — Пос. Лїнбахер поставив внесене, щоби податковий цензус виборчий обнизити до 1 зр. Внесене се було достаточно підперте.

З Білграду доносять, що в семінариї учительскій в Нишу збунтували ся студенти і чинно зневажили професорів. Внаслїдок того замкнено семінарию, а 12 студентів арештовано і тепер поставлять їх перед суд.

„Нов. Врем." дістало з Тієн-тсїну вість, після котрої Японцї постановили домагати ся від Хіни відступленя значного кусня Манджуриї аж по Мукден і великий хіньский мур. Згадана ґазета протестує против того, позаяк Манджурия належить до круга впливу Росиї. З Льондону знов доносять, що Японцї лагодять ся забрати остров Формозу.

Новинки.

Львів дня 15 марця 1895.

— Крилошаньскими відзнаками надїлені оо.: Волод. Козоровский з Городницї, Ник. Совяковский з Пужник і Порф. Ступницкий з Товмача.— Совітниками епископ. консисториї іменовані оо.: Теоф. Добряньский з Соколївки, Теодор Коржиньский з Жабя Слупейки і Волод. Пасинович з Жабя Ильцї — всї в епархії станїславівскій.

— Концерт на честь Шевченка відбуде ся в Перемишли заходом руских товариств 16 марця.

— На будову руского народного театру вплинули на руки комітету перемиского від 26 грудня до тепер слїдуючі жертви: З пушки на „Бесїдї" 2 зр. 50 кр., з пушки у п. Левицкого 1 зр. 87 кр., з пушки у п. Ольшевского 26 кр., з пушки у п. Людкевича 36 кр., з пушки в Народній Торговли 2 зр. 29 кр., о. Василь Кондрацкий за спродані купони 1 зр. 80 кр., відсотки в „Вірі" 13 кр.; на руки панї Кормошевої зложили п. Александер Лисяк з Судової Вишнї 1 зр., дрібні жертви 20 кр., о. Сїнкевич Анатоль 1 зр.; на руки п. Романа Дмоховского зложили ц. к. урядники судові: др. Гіллель 1 зр., п. Біжецкий 1 зр., др. Круґ 50 кр., др. Гаас 50 кр., др. Шнебавер 50 кр. др. Пайпер 50 кр., др. Мантель 1 зр., др. Бріль 50 кр., Геннер 50 кр., Френкель 50 кр., відсотки в Народній Торговли 24 зр. 87 кр., — всього разом до тепер зібрано 1088 зр. 19 кр. З тих гроший вислав комітет Видїлови тов. „Просьвіта" 1047 зр. 12 кр. в книжочцї Народної Торговлї. Прочі гроші зложені на книжочку щадничу перемиської „Віри". Сю книжочку комітет задержав ще у себе тому, бо ще від часу до часу вплнвають дрібні жертви на театр.— Крім того комітет ще вижидає звороту взятих купонів в розпродаж або гроший за купони. Тому комітет взиває ще раз всїх тих Добродїїв, що мають купони або гроші у себе, щоби їх комітетови ласкаво доручили. Добре би було, щоби головний комітет театральний львівский подав в часописях до прилюдної відомости остаточний результат своїх заходів коло збираня складок на театр за час концесиї і доручив зібрану суму тов. „Просьвіта", щоби цїлий фонд театральний був в одних руках.

— Чорт палїй. Перед судом присяжних в Самборі відбула ся сими днями розправа против Федя Кисїля recte Лапки, обжалованого о підпал. Кисїль служив у Николая Тишбора в Лисятичах і підложив огонь під оборіг зі збіжем, в наслїдок чого згоріли також будинки і Тишбір потерпів тїлесну ушкоду. Виновник розповідав перед судом, що палїєм був — чорт, „хованець" Тишбора. В критичній хвили велїв він ему подати сїрник і підпалив оборіг. Лїкарі признали Кисїля здоровим на умі і суд засудив его на кару 5-лїтної вязницї.

— Забобони. У Вишовичах під Берном бідна зарібниця Мария Ленгардт мала 13-лїтного сина. Той син дістав якусь висипку на тїлї. А в тій околици є забобон, що як такого хорого всадити до печи зараз потім, як хлїб вийме ся, то горячо висипку, „як рукою відійме". Отже хоч хлопець не давав ся, мати всадила его до печи і заткала. Слухає, а дитина стогне. Коли рішила ся отворити піч, дитина вже так попарила ся, що до години померла в страшних муках. Видко, яка там темнота, подібна, як і в нас. Зарібницю ту суд увязнив.

— Запало ся місто. Місто Кучан недалеко Аскабаду в Азиї запало ся 17-лютого с. р. підчас землетрясеня. Цїкаве єсть оповіданє одного почтового візника, котрий в дорозї до Мешед-буах, виїхав з Кучану коло одинайцятої години того дня, коли було землетрясене. Ледви виїхав на кільометер від міста, почув, як земля затрясла ся, а в нїй загреміло, як би від гармати, або як поїзд зелїзницї їде по мостї. Ті громи так сполошили конї, що стали шалено бічи. Коли візник обернув ся на возї, побачив великі клуби диму і пилу над містом — і небавом потім цїле місто щезло з лиця землї. Доси не знати ще, кілько людий погинуло, але кажуть, що тисячі. Якийсь аґент консулярний, що мешкав в Кучанї, почув підземні громи, вибіг на улицю і як побачив, що будинки хитають ся, пустив ся з цїлої сили до городу на горби. Небавом на тім місци, де стояв, зробила ся чорна пропасть, а він виратував ся.

хвили — ти ще молодий.... годї повірити, щоби ти вже практикував. Та нехай! нинї сьвіт скоро дозріває. Може бути, що ти і доктор....

Примкнув очи і, здавало ся, забув на мене; починав дрімати.

Я міг за ту хвилю приглянути ся ему лучше; рушав устами, як би шепотів, нїздрі тремтїли ему при кождім віддиху, а коло уст зазначила ся та тїнь фізичного болю і намаганя, з яким працювали старі груди, помпуючи воздух у легкі.

Я то знаю, надивив ся я на се доволї в клїницї.

Тілько кинув я оком на пациента, а вже й не сумнївав ся, що ему хибує; не богато вже мабуть ему належить ся....

Лице спухло, руки як налиті, ноги спід покривала вистають, як колоди; нема чого й слїдити. Пухлина і астма, а Бог знає, що там ще криє ся по ріжних закутках орґанізму.

Пропав чоловік; але той хоч віджив свое на тім сьвітї, старість згорбила его і видко, що надвигав ся лїт не мало. То не чотирнайцятилїтний дїтвак, анї двайцятилїтна панна.

— Чи ваш пан давно хорує? — спитав я півголосом жінку при дверех; стояла в міною якоюсь зажуреною, руки зложила як до молитви, похилила голову і дивила ся на цьвяхи в підлозї, як би хотїла їх звідтам повитягати очима.

Не змінюючи позициї, відповіла менї, коротко зітхнувши:

— Певно, що давно; вже за мене так стогне третій рік.

— Хтож его все лїчить?

— Думаєте, що він хоче лїчити ся? щоби я сама не спровадила кого до поради, то певно сам о то не дбав би. Я му редькву давала, бо то помагає, і зіля ще в осени, від них було му дуже добре, щоби та вода троха з него зійшла, ну, і так якось було до сеї пори. Але тепер, то вже таки не знаю, як буде. Може пан доктор ту що порадить, та менї видить ся, то нї....

Голову схилила на бік і з недовірєм дивила ся на нас обох.

Мусїв чути, що ми розмавляли, бо, не отвираючи очий, відозвав ся.

— І менї також, моя Банасьова, і менї також!...

Потім обернув ся до мене і додав:

— Finis, консиляре!... остатнє дихане, правда?... Не бій ся сказати, я не дитина, анї баба; не злякаю ся того. Жите повинно вчити, як спокійно вмирати; я то потрафлю, потрафлю!...

Взяв я его за пульс і почав числити удари.

— Кепско, що?... — спитав мене тай ледви підвіс повіки — пружина розкручує ся зовсїм, як в годиннику, а ключик у Господа Бога. Пора забирати ся; верк попсований, нема вже що направляти.

Махнув головою байдуже і шепнув:

— Тим лучше.

В его голосї дзвенїла така резиґнация, як би собі не робив нїчого зі смерти і готов був відразу класти ся в домовину.

Дивний якийсь чоловік; жите мабуть не має для него нїякої вартости.

— Може ви, добродїю, позволите менї, щоб я вас розслїдив? — відозвав ся я.

Сам не знаю, звідки прийшло менї на думку називати его „добродїєм"; однак то поважане інстинктовно збудило ся в менї на вид старечого віку его і стоіцизму, з яким дивив ся на свою долю.

Махнув на Банасьову, щоби помогла ему піднести ся і розпняти шляфрок на грудях.

— Не дослухаєш ся і не допукаєш ся нїчого доброго — говорив, стогнучи тяжко — всюди тобі відповідять: finis!... І серце і легкі і нирки не варті вже й зломаного шеляга.... Старе ломаче, тандита, тілько на сьміте викинути; відробили свое і годї.

Говорив правду; знав ся на тім, як фаховий патольоґ.

— А бачиш — почав знову по скінченій авскультациї — не казав я тобі, що нема чого слїдити?... старий горнець, вже й дротувати більше не варто.

Щось там сказав я ему, от-так, аби щось сказати, але він надув уста маловажно і воркнув:

— Добре, добре.... балакай собі здоров!... я свое знаю.

Я хотів встати і глянув на столик, шукаючи пера і кусня паперу на рецепту.

— Я ту вам, пане добродїю, запишу порошки — сказав я тим обовязковим тоном, котрого навчив ся вже від давна в шпитали, а котрий хорому все додає відради, бо собі думає тодї, що коли ще пишуть ему рецепту, то ще не все пропало і не так скоро возьмуть ся до написаня сепультури.

Піднїс з трудом свою напухлу руку, поклав на мое колїно і здержав мене питанем:

— На що?...

— Від порошків буде вам лекше.

Господарство, промисл і торговля.

Робота в саді і огороді в марті.

Сегорічна люта зима, сильні морози і великі сніги, суть причиною, що роботи не лиш в поли, але й в садах та огородах значно опізнять ся; а всеж-таки есть надія, що під конець сего місяця так потепліє, що бодай в декотрих сторонах буде можна розпочати роботу. Але заким в саді і огороді прийде до більшої роботи, можна ще тепер то зробити, що може доси занедбало ся; іменно же треба підрізувати дерева і корчі овочеві, заким ще в них рушать ся соки. Коли до пересаджуваня дерев не викопало ся ям в осени, то можна то тепер зробити. Скоро же потепліє так, що земля бодай трохи розмерзне ся, то треба зараз брати ся до пересаджуваня. Притім треба зважати, щоби земля, котрою обсипує ся дерева, була добре роздроблена і до ями не дістали ся більші замерзлі груди. Зараз при засаджуваню, скоро лиш деревце вставить ся до ями, треба коло него поставити і колик, заким ще яму засипле ся землею. Але деревця не привязує ся ще мітно до колика, лиш легко, щоби насамперед земля осіла ся.

Скоро земля розтає, треба дерева і корчі овочеві гноїти. Гноєнє має великий вплив на цьвіт і молоді пагони; завязки овочеві, котрі опадають з дерева у великій масі внаслідок того, що оно не може їх добре живити, по погноєню держать ся і дерево зародить тогди ліпше. Так само розвивають ся і поодинокі овочі від погноєня значно ліпше.

Тих наших господарів, котрі хотіли би собі розвести новий сад або поправити старий, зробимо уважними на отсих кілька річий: Передовсім нехай уважають на то, щоби мали сад коло хати не лиш на то, щоби зеленів ся і в своїй порі давав їм присмаків, але щоби з него мали таки зиск, щоби сад їм виплачував ся. Длятого нехай підбирають собі таку садовину, котра би в їх сторонах мала значний покуп; нехай старають ся роздобути собі такі роди, котрі не лиш в якійсь стороні найліпше удають ся, (н. пр. коло Заліщик морелї), але й котрі скоро родять. Нераз треба чекати десять, пятнайцять або й більше літ, заким дерево зачне родити; тепер же удало ся виплекати такі роди, котрі вже молодими деревцями ще в шкілці родять. Такі деревця дають вже в перших роках зиски. Не треба також садити богато всіляких родів; ліпше два, три роди, а богато дерев з них; тогди має ся богато однакового товару на продаж і лекше знаходить ся купця на него. Особлившу увагу наших господарів звертаємо на такі корчі овочеві, як: малини, порічки і верпини (аґрест); они без великого накладу і заходу дають значний дохід, хоч би лиш із самої продажи овочів, а крім того можна ще робити з них дуже смачні вина як для домашного ужитку так і на продаж.

В яринним огороді не можна розпочинати роботи, доки аж сніг не стає і земля не висхне; копане можна взагалі аж тогди починати, коли земля суха, бо аж тогди дає ся она добре роздробити. Хто має в огороді теплі скрині, той може вже тепер сіяти в них ту ярину, котра могла би в слідуючім місяци пересаджувати ся в землю. На меншу потребу засівати в хаті малі скриночки на розсаду. З огорода може господар мати особливо тогди значні зиски, коли може виносити з него на торг ранну ярину. На то повинен він звертати як найбільшу увагу. Під сим взглядом треба зважати на таку ярину як: салата, шпараґи, горох, бараболя і т. и. Ранну бараболю н. пр. можна мати, коли зробить ся так: бере ся т. зв. шестинедільну бараболю і укладає ся єї вже тепер в невисоких кошах в полові і ставить ся на сухім, мірно теплім місци, щоби она пустила кільці; скільчену бараболю садить ся так рано, як лиш можна, вже в цьвітни, але купки вкриває ся довгим кіньским гноєм, щоби єї охоронити від морозу.

— З ц. к. Дирекциї руху у Львові. Північно-галицко-полудневo-західний-российский рух граничний. Австро-угорско-российский рух граничний. Рух граничний межи Росиєю а Форарльберґом і Ліндав. Важність цін перевозу для посилок, котрі впроваджує ся фірою зі стаций граничних до Росиї, — поміщені в тарифах для висше наведених рухів ціни перевозу до Бродів (дворець зелізничий) транзіто, Новоселиці (дворець зелізничий) транзіто, і Підволочиск (дворець зелізничий) транзіто будуть мати від тепер застосоване в дорозі звороту ріжниці оплати перевозової, також при таких посилках до Росиї, котрі суть адресовані до Бродів транз., Новоселиці транз. або Підволочиск транз., або до одної з тих стаций граничних з додатком „до вивозу до Росиї" і звідтам в протягу 6 тиждньів (42 днів) числячи від дня прибутя посилки, перевезені зістануть фірою до Росиї. Посилки ті мусять бути зложені в маґазинах зелізничих і позіставати там під надзором зелізничим. В ціли звороту ріжниці оплати перевозової належить надіслати до ц. к. Ґенеральної Дирекциї австр. зелізниць державних у Відни при посилках, за котрі уплачено належитість в стациї висилки, лист перевозовий виставлений на дотичну стацию граничну, при посилках же з належитостию перевозу перекаваною крім того і дуплікат листу перевозового як також і оріґінальну грамоту цлову стверджаючи дійстний вивіз до Росиї найпізнійше до 6 місяців по висланю посилок з австр. российскої стациї граничної.

Жаден з тих документів не може бути осмотрений стемплем вказуючим на зворот ріжниці ціни перевозового. В случаю, коли би предложенє оріґінальної ґрамоти цлової, посьвідчаючої вивіз товарів до Росиї, було неможливе, то вивіз мусить бути потверджений через ц. к. граничний уряд цловий на маючих ся предложити листах перевозових.

Посьвідчене таке заосмотрене датою, стемплем і підписом ц. к. власти цлової мусить бути потверджене також зі сторони зелізниці через начальника стациї і урядника маґазину і має звучати: „посилка надійшла зі стациї.... дня.... під ч.... карти товарової, Ч.... листу перевозового і була зложена безперериено аж до хвилї вивозу до Росиї дня.... в маґазинах зелізничих під надзором цловим".

До посилок адресованих тілько до Бродів, Новоселиці або Підволочиск без приписаного додатку „трaнзіто" або „до вивозу до Росиї" ціни перевозові тариф для в наголовку наведених рухів не мають застосованя ані в дорозі безпосередного зачисленя ані в дорозі рефакциї навіть при доказаній висилцї тих же до Росиї.

Телеґрами.

— Помер: Василь Левіцкий, учитель в Чесниках рогатиньского повіта, в 48-ім році житя.

Неаполь 15 марця. Єї Вел. Цісарева австрийска виїхала до Корфу.

Темешвар 15 марця. Вода в каналї Беґа прибуває дуже скоро; небезпечність єсть грізна.

Тішин 15 марця. Рада громадска в Тішині ухвалила одноголосно завести науку польского язика в міских школах народних і виділових та поробити кроки, щоби так само заведено науку тогож язика в школах середних.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·??	?·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам	6·58	3·32	10·40	11·3?		—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия			10·26	7·21	3·41	7·4?
Белзця			?·56	7·21		—

Приходять з

Кракова	3·0?	?·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	?·21	9·46		—
Підвол. Підзам	2·34	9·??	9·21	5·55		—
Черновець	10·16		7·11	8.13	1·03	2·35
Стрия	—		9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—		8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають порy нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Надіслане.

— Дай спокій!... не о то мені йде. Мені полекші не треба.

— Полекші єму не треба — подумав я собі — то по щож кликав мене?...

Мусів замітити моє здивованє, бо не питаний відповів:

— Я рад би лиш знати, як довго ще потягну.... Чи то дасть ся докладно обчислити?... як думаєш, консиляре?... Ви чейже на тім знаєте ся. День, два, три?... може менче?... Не відмавляй ся, скажи щиро, коли можеш.

Дивив ся мені в очи так спокійно, як би питав ся: „котра година?"...

Що раз більше починав мене занимати.

Замітивши моє зажурене, усьміхнув ся навіть легко, причім на лици єго явила ся ласкава іронія.

— Дивно тобі, що старий такий цікавий?... Вам молодим здає ся, що житє вічне і длятого не питаєте ся ніколи, коли скінчить ся, але ми старі знаємо, що то подорож не довга і, як на зелїзници чим близше до кінця їзди, тим частійше дивимо ся на годинник і допитуємо ся кондуктора, чи далеко ще та остатна стация.... Треба буде висідати і клунки свої позбирати.

Задихав ся, отже мусів спочати хвильку.

Єй Богу, лекше було єму питати ся, коли помре, як мені на се відповідати. Я викручував ся, як міг, але то йшло мені незручно, бо як же ту сказати чоловікови в очи:

— Збирай ся, паночку, бо треба буде висісти за який тиждень або за десять днів найпізнійше!...

То так, як би єму перечитати засуд смерти.

Впрочім, чи то можна бути зовсім певним в таких случаях?... Наука знає своє, а природа своє робить. Атже доктор не є маґістром, тілько міністром природи.

Не хотів мене випустити, доки в тій немилій справі не дам рішучої відповіди; отже я єму отверто сказав, що речинець не дасть ся так докладно означити, що недуга вправді тяжка, але й з неї також люди виходять, що в найгіршім случаю она потягне ся ще довго, особливо, коли буде ся помагати природі.

— Так мене, бачу, хочеш доконче своїми порошками почастувати, що? — перебив мені мову з якоюсь знеохотою — га!... то вже там напиши, що хочеш. Буду мати більше часу порядно зібрати ся в дорогу.

Мені здавало ся, що мав міну вдоволену і що чого иншого по мені сподівав ся.

Записав я єму лік на скріплене енергії серця і щезаючих сил.

На відході сказав, подаючи мені руку:

— Коли тобі, консиляре, часу стане, загляни ще до мене завтра або позавтра.

Піду завтра, вертаючи від Шляркевичевої.

Той дивак має в собі щось імпонуючого для мене в тім спокою, з яким вибирає ся на другий сьвіт...

. . . .

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Кряховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.